

PARTANEN



Kirkot

Kirkoista on moneksi. Alkuperäisimmillään ne ovat palveluspaikkoja, joissa tavoitellaan yhteyttä tuonpuoleiseen hartausmenoin ja sakramentein. Kirkossa kokoontuu seurakunta, samoin uskovien yhteisö. Pappi saarnaa ja johtaa kirkonmenot, kastaa, vihkiä avioliittoon, siunaa vainajat haudan lepoon.

Kirkko tai moskeija voi tarjota rauhallisen paikkaan kadun tungoksesta ja hälinästä, hätään joutunut ihminen voi uppoutua rukoukseen. Turisti menee kirkkoon arkkitehtuurin ja taideteosten tai musiikin takia tai ihan vain jalkojaan lepuuttaakseen.

Itse en pidä kirkoista. Minulla on tapana sanoa, että kyllä matkoilla kunnan vihannestori tai supermarket aina katedraalin voittaa. Mutta ei pidä olla ehdoton, poikkeuksia on. Palladion San Giorgio Maggiore Venetsiassa hehkuu valkoista valoa. Gullkronan pienet saaristolaiskirkot, esimerkiksi Jurmossa ja Aspholmenilla, keskelle kirkkoa ripustettuine pienoislaivoineen ovat kerrassaan hellyttäviä.

Sen sijaan Ranskan kuulut goottilaiset katedraalit jättävät minut täysin kylmäksi. 1000-luvun lopun ja 1300-luvun alun välillä niitä rakennettiin 80. Koolla oli siinäkin asiassa väliä, kaupunkien kilpaillessa siitä, kuka korkeimman tornin

rakentaa. Pariisin Nôtre Dame oli yksi viimeisistä. Takaa katsottuna se muistuttaa jättiläishyönteistä lukemattomine raajoineen. En voi olla ajattelemaan, että rahvaan selkänahasta sekin on revitty.

Carl Jung kertoo elämäkerrassaan häntä 12-vuotiaana pitkään ahdistaneesta mielikuvasta. Lopulta ”päästin sen pelottavan ajatuksen tulemaan mieleeni: Silmiäni edessä kohoa kaunis tuomiokirkko, sen yllä sininen taivas, Jumala istuu kultaisella valtaistuimella korkealla maailman yläpuolella, ja valtaistuimen alta putoaa valtava uloste uudelle kirkkaalle kirkonkatolle ja saa kirkon seinät luhistumaan. Sitä se siis oli! Tunsin tavatonta helpotusta ja koin sanoin kuvaamattomasti vapahduksen tunteen. Odottamani tuomion sijasta armo oli tullut ylitseni ja sen myötä uskomaton autuus, jollaista en ollut vielä koskaan kokenut”.

Omat mieluisimmat kokemukseni kirkoista olen saanut konserteissa. Kun kirkko on avara ja valoisa ja musiikki ei tempaa kokonaan mukaansa, tarjolla on hauska ajanviette. Voi kuvitella lentävänsä ympäriinsä, kaarrella pylväiden ympäri, kiittää urkuparvelta kohti alttaria, nousta keskikupolin korkeuksiin ...